

2) **Prostředek k tomu** (Pokud se nepohne naše srdce, nic se nepohne.)

3) **Zvolení ctností** (trpělivost, pokora, mírnost) - nereptat s reptaly, milovat svoji ubohost (přijmout se), chovat se k sobě hezky (jsem dar od Boha).

4) **Uskutečňování ctností** (přátelství, mluvení, city)

Dnešní téma:

5) **Pokušení - Jak ho rozpoznat a překonávat?**

I. **Pokušení ze světa**

Sv. F. Saleský říká, že jsou různá; pokušení, ponoukání, abychom přerušili náš vztah k Bohu, ne úplně, ale postupně nechat umřít naději. Cílem pokušení je, aby ses stále více vzdaloval od Pána. Pokušení je normální a přichází z konfrontace se světem. Pozor na světskost = jít za tím, co se dnes hodí. Svět se bude snažit odrazovat tě od důvěry v Boha. Když svět nemůže obviňovat naše skutky, bude obviňovat naše úmysly.

Rady Filotee: 1) Zůstávej pevná v životě modlitby. 2) Nech se svět „točit“ a vytrvej.

II. **Když se někdo vydá cestou víry, přijdou pokušení**

Původ je v naší citlivosti – nejsme andělé. Budme trpěliví a vytrvalí. Podléhat zármutku a sklíčenosti je hřích. Důvěru je třeba „brát“ od starších bratří. Na cestě víry je třeba si zvyknout těšit se z duchovních darů, spolu s bratry a sestrami.

Přístup k pokušení:

- jsi pasivní – není to vina, např. otevřeš ledničku a je v ní biftek, potkáš krásnou ženu ...

- jsi aktivní – je to vina, absence vůle, např. začneš si představovat, jak biftek chutná; začneš si představovat, jak by to bylo s tou ženou hezké ...

- souhlasíš – vina; snažíš se představy realizovat, vzdaluješ se od Pána

Pamatuj: Bůh se dotýká tvé vůle, ďábel jen tvých citů. Je třeba bojovat – vidím-li něco, co mě láká, nepřijímám to. S bojem je nutné počítat. (Mar. 1, 12-13: Ježíš na poušti. Je tam ďábel i andělé.) Pokud nemáš pokušení, nenásleduješ Pána. Není v naší moci nemít pokušení. Máš-li pokušení, jsi živý. Odolááš-li, následuješ Pána.

Druhy pokušení:

- pokušení těžké (závažné) – těch je málo; přivádí k přerušení vztahu s Bohem.

- pokušení lehké – těch je hodně; nerušíš vztah s Bohem, ale nemáš v něho důvěru.

Cítit pokušení není hřích. Vyvolávat ho, ano.

III. **Co dělat, když pokušení přijde**

- nezneklidňovat se – jsi normální; Pán je ti blízko = velká zbraň proti ďáblu (Hospodin je můj pastýř)

- Pán „dopouští“, abychom **rostli v důvěře** v něj

- Pán „dopouští“, abychom **rostli v naději**, že můžeme pokušení překonat.

Opatření proti velkým pokušením (gesta, závist, pomluvy, lakota, sex ...):

1) **otevřít svoje srdce** - sdělovat se ve společenství, „osamocenou antilopu lev uchvátí“, pokušení ti zavírá ústa.

2) **neklesat na mysl**, pokušením se neobírat a s ďáblem nediskutovat; musím prohlásit, že chci opak – postoj jistoty.

Opatření proti malým pokušením:

1) **nezneklidňovat se** - vytvořit atmosféru, kam „mouchy nebudou lítat“

2) **nepodléhat skrupulím** = otevřené dveře pro ďábla, vyvolávají strach z hříchu a „skončíš v Dobřanech“, nesmíš se nechat zachvacovat strachem; bez víry a naděje nebudeme žít evangelium (pozn.: *skrupule = úzkostlivá pochybnost, rozpaky, ohledy, domněnka, že jde o mravně nedovolenou věc*)

Jak se posilnit? **Podívat se na to, kde a kdy nejvíc upadáš**, např.: *Kdo trpí lakomstvím, ať dává větší almužny!*, *Kdo je smutný, ať se snaží být radostný!*; *Kdo je hněvivý – ať se snaží být mírný!* Sv. František Saleský říká, že jsou dvě sestry pokušení: **Neklid** - odnímá důvěru (přehnaná touha být osvobozen od zlého) a **Smutek** - bere naději (opíráš se o své síly a ne o Boha); dva druhy smutku: **dobrý** - z toho, že jsem urazil Pána, a **špatný** - když je trvalý; proto **vyhledávejme společnost radostných lidí!** (kfř)

Paulus Terwite: Bohatství prostého života (Inspirace svatým Františkem)

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014, str. 41 – 44)

Čile pracovat - Zůstat tvůrčím (*Z modlitebního společenství 9. 6. 2016*)

Kapitola 5

O způsobu práce

1. *Ti bratři, kterým Bůh dal milost, že mohou pracovat, ať pracují svědomitě a s dobrým úmyslem,*
2. *aby totiž nedali vzniknout zahálce, která je nepřitelem duše, ani přitom nepotlačovali ducha svatě modlitby a zbožnosti, kterému mají sloužit všechny časné věci.*
3. *Jako mzdu za práci ať přijímají pro sebe a své bratry životní potřeby, kromě peněz;*
4. *a to pokorně, jak se sluší na Boží služebníky, kteří zachovávají svatou chudobu.*

Práce slouží k tomu, aby udržovala ducha „v náladě“ – ducha, který je naplněn vírou, že svět je vykoupen a každá forma práce je vykoupena spolu s ním.

Člověka práce zušlechťuje, protože mu umožňuje podílet se na tvůrčí činnosti Boha. Při práci člověk podává ruku Bohu. Prací se účastní pravého života.

Plyne z toho hned dvojí. Za prvé – k důstojnosti lidské osoby patří, aby mohla pracovat a našetřit si tak na pokrytí nákladů vlastního života. Za druhé – musí být jasné, že práce coby podíl na Božím stvořitelenském díle musí odpovídat člověku, a ne taktu strojů či požadavkům zmatematizovaného vedení podniku.

Františkánská utopie, že nikdo není vlastníkem ničeho, nýbrž každému je jen něco svěřeno, neznamená právě jakýsi skoro odtažitý poměr k vlastnictví, ale – což z toho vychází – větší vzájemnou blízkost lidí, kteří se mají v určitém smyslu chápat jako společenství ve službě a práci, a to v nejlepším smyslu slova.

Důstojnost každé práce je založena na blízkosti, kterou má Bůh k člověku právě při práci.

František odkazuje na ducha a odevzdanost, jimž se nesmí dovolit vyhasnout – ani ze strany pracujícího, že by se třeba nenasadil zcela, protože by mu šlo jen o výdělek, a vzpíral by se jakémukoliv společenství; ani ze strany toho, kdo práci